

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 412/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť A. F., L., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Lučenec v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C/151/2009, postupom Okresného súdu Veľký Krtíš v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C/36/2010 a jeho rozsudkom z 27. augusta 2010 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/253/2010 a jeho uznesením z 31. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. F. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 20. júla 2011 doručené podanie A. F. (ďalej len „sťažovateľ“) označené ako „*Návrh na vydanie predbežného opatrenia*“, *Ústavná sťažnosť pre porušenie základných práv*“ a „*Žiadosť*

o určenie zástupcu“. Ústavný súd podľa obsahu posúdil podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd 1“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C/151/2009, postupom Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd 2“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C/36/2010 a jeho rozsudkom z 27. augusta 2010 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 253/2010 a jeho uznesením z 31. marca 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ uvádza, že podáva „ústavnú sťažnosť“ a zároveň „aj návrh a žiadam súd o predbežné opatrenie nakoľko som vo veci dňa 30. 5. 2011 podal opravné prostriedky... a dňa 13. 6. 2011 podal námietky zaujatosti sudcov... a súd o nich odmieta konať a tak súčasne bez rozhodnutia o nich odmieta aj riadne konať o veci, a súd nezákonne a protiprávne odmieta vo veci vôbec konať, keď navyiac uvádza že vec je skončená... a pritom sa o nej v skutočnosti podanými opravnými prostriedkami koná... a keď teda súd vie o podaných opravných prostriedkoch... a vôbec sa k nim nevyjadril a ignoruje ich...“.

Podľa sťažovateľa „Súd tvrdí, že o námietkach rozhodovať nebude, čo je preukázane vedome a úmyselne nezákonné a protiprávne... a konanie tak porušuje základné práva keď súd upiera spravodlivý súdny proces a pre preukázané znemožnenie preukázať zaujatosť súdu hrozí vykonanie nezákonného rozhodnutia, takže nie je možné riadne uplatniť opravné prostriedky pred nezaujatým súdom. Takto je postihnutá celá vec: nebol mi doručený návrh na začatie konania, a súd na moju námietku riadne nereagoval, rovnako nereagoval na námietku nepríslušnosti súdu, na sťažnosti predsedom súdov, a takisto celá vec je nesprávna a súd tak činí preukázateľne z dôvodu zaujatosti.“.

Sťažovateľ navrhuje taktiež „pozastaviť vykonateľnosť“ rozsudku okresného súdu 2 č. k. 9 C/36/2010-154 z 27. augusta 2010 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 17 Co/253/2010-186 z 31. marca 2011, „nakoľko hrozí jeho nezákonné vykonanie pre

nezákonný postup súdu, ktorý je v rozpore s právom odmieta konať a opravných prostriedkoch a o námietke zaujatosti...“.

Súčasťou sťažnosti je aj žiadosť sťažovateľa „o určenie zástupcu pre platné oslobodenie od súdnych poplatkov v celej veci“.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Vzhľadom na to, že sťažovateľ požiadal o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom, ústavný súd napriek tomu, že sťažnosť neobsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, ju preskúmal na základe spisovej dokumentácie

predloženej okresným súdom 2 z toho hľadiska, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde, zohľadňujúc pritom svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej môže podľa § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 30 ods. 1 a § 138 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, advokáta, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (napr. IV. ÚS 168/07, III. ÚS 243/07, I. ÚS 168/07).

Z vyžiadaného súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že predmetom konania pred všeobecnými súdmi bolo rozhodovanie o žalobe Vysokého učení technického v Brne (ďalej len „žalobca“) podanej pôvodne okresnému súdu 1, avšak na základe uznesenia krajského súdu č. k. 16 NcC/5/2010-103 z 18. februára 2010 (o vylúčení všetkých sudcov okresného súdu 1 z prerokovania a rozhodovania predmetnej veci) prikázanej na prerokovanie a rozhodnutie okresnému súdu 2. V tomto konaní si žalobca uplatňoval zaplatenie sumy 17 551 Kč s úrokom z omeškania 8,5 % ročne od 1. júla 2009 do zaplatenia z dôvodu Zmluvy o ubytovaní (ďalej len „zmluva“) uzavretej so sťažovateľom 15. augusta 2008. Okresný súd 2 považoval za preukázané, že sťažovateľ užíval ubytovací priestor aj potom, ako žalobca 7. novembra 2008 od zmluvy odstúpil, a preto považoval žalobu za dôvodnú a rozsudkom č. k. 9 C/36/2010-154 z 27. augusta 2010 jej v celom rozsahu vyhovel dospejúc k záveru, že sťažovateľ využíval ubytovacie služby žalobcu, za ktoré nezaplatil.

Sťažovateľ následne doručil 25. októbra 2010 okresnému súdu 2 písomné podanie, ktoré označil ako „*Odvolanie a návrh na vylúčenie sudcu a sudcov odvolacieho súdu z prejednávania a rozhodovania veci*“ sp. zn. 9 C/36/2010. Keďže toto podanie neobsahovalo náležitosti riadneho odvolania podľa § 205 ods. 1 a 2 OSP, okresný súd 2 uznesením č. k. 9 C/36/2010-163 z 26. októbra 2010 vyzval sťažovateľa, aby ho v určenej lehote doplnil a opravil tak, aby okrem všeobecných náležitostí podľa § 42 ods. 3 OSP obsahovalo aj osobitné náležitosti ustanovené v § 205 ods. 1 a 2 OSP, ktoré konkretizoval.

Sťažovateľ bol okresným súdom 2 taktiež upozornený na možný postup odvolacieho súdu podľa § 218 ods. 1 písm. d) OSP s tým, že v prípade nedoplnenia alebo neopravenia odvolania ho môže odvolací súd odmietnuť.

Na výzvu okresného súdu 2 reagoval sťažovateľ písomným podaním z 19. novembra 2010, ktoré bolo 23. novembra 2010 doručené okresnému súdu 2, a následne podaním zo 7. februára 2011. Z obsahu týchto podaní vyplýva, že sťažovateľ namietol nepríslušnosť okresného súdu 2 konať v predmetnej veci, ako aj nesprávne poučenie o možnosti podať odvolanie v jeho uznesení č. k. 9 C/36/2010-163 z 26. októbra 2010.

Okresný súd 2 predložil 7. decembra 2010 spis s opravným prostriedkom na rozhodnutie odvolaciemu (krajskému) súdu, ktorý odvolanie sťažovateľa podľa § 218 ods. 1 písm. d) OSP odmietol z dôvodu, že skutočnosti v ňom uvedené *„neumožňujú, aby krajský súd v opravnom konaní odvolanie prejednal a o ňom rozhodol. Odporca v písomných podaniach doručených Okresnému súdu Lučenec dňa 22. 11. 2010, resp. 07. 02. 2011, odvolanie zo dňa 20. 10. 2010 nedoplnil ani neopravil.“*

II.1. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresného súdu 1 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C/151/2009

Zo súvisiaceho súdneho spisu vyplýva, že okresný súd 1 prípisom zo 16. marca 2010 na základe uznesenia krajského súdu č. k. 16 NcC/5/2010-103 z 18. februára 2010 (o vylúčení všetkých sudcov okresného súdu 1 z prerokovania a rozhodovania predmetnej veci) postúpil vec na ďalšie konanie okresnému súdu 2, ktorému bol predmetný spis doručený 17. marca 2010. Uvedené uznesenie krajského súdu o prikázaní veci na prerokovanie a rozhodnutie okresnému súdu 2 bolo sťažovateľovi doručené 19. apríla 2010 a následné podanie sťažovateľa z 10. mája 2010 už bolo adresované a 12. mája 2010 doručené okresnému súdu 2. Od postúpenia veci okresnému súdu 2 už okresný súd 1 v uvedenej právnej veci nekoná.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03). Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd uvádza, že z časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu 1 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C/151/2009, je zo spisovej dokumentácie bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že dvojmesačná lehota v zmysle § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde vo vzťahu k tejto námietke uplynula, a preto nastala zákonná prekážka, ktorá bráni vecnému prerokovaniu sťažnosti zo strany ústavného súdu.

Na základe toho ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť v uvedenej časti bola podaná oneskorene a z toho dôvodu ju aj podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

II.2. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu 2 v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C/36/2010 a jeho rozsudkom z 27. augusta 2010

Podľa čl. 127 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde je daná právomoc ústavného súdu chrániť základné práva a slobody iba za splnenia predpokladu, že o tejto ochrane nerozhoduje iný súd, teda že právna úprava takémuto základnému právu alebo slobode neposkytuje účinnú ochranu (I. ÚS 78/99). Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd preto nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich (I. ÚS 107/03).

Druhým predpokladom, ktorý musí byť zásadne splnený na konštatovanie o existencii právomoci ústavného súdu, je to, že sťažovateľ vyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je oprávnený podľa osobitných predpisov (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Procesnými prostriedkami, ktoré zákon na ochranu základných práv alebo slobôd účinne poskytuje, sú v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde predovšetkým riadne opravné prostriedky.

Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vychádza totiž z tzv. princípu subsidiarity, t. j. je nástrojom ochrany základných práv a slobôd, ktorý možno uplatniť až po vyčerpaní všetkých dostupných efektívnych prostriedkov na ochranu práva, uplatniteľných v systéme orgánov verejnej moci, ponímaného tiež z hľadiska ich inštančnej hierarchie. Je to tak z toho dôvodu, že predovšetkým všeobecné súdy sú povolané na ochranu práv fyzických osôb a právnických osôb a až v prípade, ak nemožno dosiahnuť nápravu v rámci sústavy všeobecných súdov, môže sa uplatniť ochrana poskytovaná preskúmaním ústavným súdom, avšak aj to iba v rozsahu obmedzenom ústavnoprávnymi kritériami.

Podľa prvej vety § 201 ods. 1 OSP môže účastník napadnúť rozhodnutie okresného súdu odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje.

V posudzovanej veci je zrejmé, že sťažovateľ síce doručil 25. októbra 2010 okresnému súdu 2 podanie, ktoré označil ako odvolanie vo veci sp. zn. 9 C/36/2010, ktorého rozsudkom č. k. 9 C/36/2010-154 z 27. augusta 2010 bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 17 551 Kč s prísl., avšak toto podanie neobsahovalo náležitosti riadneho odvolania podľa § 205 ods. 1 a 2 OSP, pričom sťažovateľ ho napriek výzve okresného súdu 2 a poučeniu o možnosti jeho odmietnutia v určenej lehote nedoplnil. Sťažovateľ teda síce využil procesný prostriedok, ktorý pred podaním sťažnosti ústavnému súdu musí byť vyčerpaný, avšak ako vyplýva z vyžiadaného súdneho spisu, urobil tak procesne neregulárnym spôsobom, čo je nevyhnutné postaviť na roveň situácii, ako keby odvolanie vôbec nepodal, a tak nevyužil procesný nástroj spôsobilý napraviť tvrdené pochybenia okresného súdu 2 v rámci prebiehajúceho súdneho konania.

Ak bola sťažovateľovi zákonom poskytnutá možnosť využitia riadneho opravného procesného prostriedku podľa § 201 a nasl. OSP, avšak túto možnosť kvalifikovaným spôsobom nevyužil, nemožno to považovať za vyčerpanie opravných prostriedkov, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv účinne poskytuje. Tomu zodpovedajú aj konzekvencie, ktoré predpokladá § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. V danom prípade takto samotný sťažovateľ svojím nedôsledným postupom zapríčinil, že odvolací súd nemohol posudzovať jeho odvolanie z vecného hľadiska.

Ústavný súd vzhľadom na to uzavrel, že sťažovateľ mal možnosť dovolávať sa ochrany svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu 2 v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C/36/2010 a jeho rozsudkom z 27. augusta 2010 v rovnakom rozsahu, ako to je vymedzené v argumentačnej báze v jeho sťažnosti doručenej ústavnému súdu už v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu. V okolnostiach daného prípadu to tak nebolo.

Na základe týchto záverov a právneho hodnotenia skutkových okolností ústavný súd sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

II.3. K namietanému porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co/253/2010 a jeho uznesením z 31. marca 2011

Po posúdení tejto časti sťažnosti ústavný súd vychádzal v prvom rade z vlastnej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Takéto nedostatky

v napadnutom uznesení krajského súdu však ústavný súd nezistil. Vychádzajúc z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh, predovšetkým z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ nesplnil zákonom ustanovené podmienky na poskytnutie súdnej ochrany v odvolacom konaní.

Preto, ak krajský súd odvolanie sťažovateľa s poukazom na § 218 ods. 1 písm. d) OSP odmietol z dôvodu, že nemalo náležitosti vyplývajúce z § 205 ods. 1 a 2 OSP, vykonal tým svoju právomoc, ktorá vo všeobecnosti vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy, osobitne tiež zo zákona č. 757/2004 Z. z o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a z Občianskeho súdneho poriadku. Výkonom tejto právomoci krajský súd nemohol v žiadnom prípade zasiahnuť do práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na to ústavný súd konštatuje, že nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by postup krajského súdu, výklad právne relevantných zákonných ustanovení alebo samotné namietané rozhodnutie vykazovali také nedostatky, ktoré by umožňovali prijatie záveru o existencii príčinnej súvislosti s odňatím (prípadne obmedzením) práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie.

Z uvedeného dôvodu rozhodnutie napadnuté krajského súdu nesignalizuje možnosť porušenia práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno za zjavne neopodstatnenú považovať sťažnosť v tom prípade, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia

označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené, ako aj s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07), sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že *„súd nezákonne a protiprávne odmieta vo veci vôbec konať“*, a odvoláva sa pritom na jeho podanie z 13. júna 2011 doručené okresnému súdu 1 13. júna 2011 a následne postúpené okresnému súdu 2, ústavný súd uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s obsahom prípisu okresného súdu 2 z 27. júna 2011, ktorým sťažovateľovi oznámil, že *„s odkazom na Vaše podanie zo dňa 13. 06. 2011, doručené Okresnému súdu vo Veľkom Krtíši dňa 20. 06. 2011, označené ako námietky zaujatosti, pozastavenie vykonateľnosti rozhodnutí dávame na vedomie, že vec vedená na tunajšom súde pod sp. zn. 9 C 36/2010 je právoplatne skončená. Rozsudok tunajšieho súdu č. k. 9 C/36/2010-154 zo dňa 27. 08. 2010 nadobudol právoplatnosť dňa 19. 05. 2011 v spojitosti s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17 Co/253/2010-186 zo dňa 31. 03. 2011. Z uvedeného dôvodu preto o Vašich námietkach zaujatosti rozhodovať nebude.“*

Citované stanovisko krajského súdu, podľa ktorého po právoplatnom skončení veci nemožno rozhodovať o námietke zaujatosti, je v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku ako generálneho právneho predpisu upravujúceho civilný proces, pričom z neho nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. O odklade vykonateľnosti rozhodnutia môže súd rozhodovať len v súvislosti s opravou chýb v rozsudku (§ 164 OSP), pred rozhodnutím o dovolaní (§ 243 OSP) a v správnom súdnictve (§ 250b a § 250n OSP), takže v predmetnej veci neprichádza po jej právoplatnom skončení vôbec do úvahy rozhodovať o sťažovateľovom návrhu na *„pozastavenie vykonateľnosti rozhodnutí“*.

V súvislosti s námietkou miestnej nepríslušnosti okresného súdu 2 ústavný súd uvádza, že pokiaľ sa sťažovateľ domnieva, že v jeho veci konal nepríslušný súd, čo by v podstate zodpovedalo porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, mal možnosť túto námietku uplatniť v rámci dovolacieho konania [§ 237 písm. g) OSP].

Podľa platnej právnej úpravy konania pred všeobecnými súdmi, postupov a judikatúry všeobecného súdnictva sú ich závažné procesné pochybenia (vrátane porušenia základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy) dôvodom na podanie dovolania [podľa § 237 písm. g) OSP (IV. ÚS 26/04, IV. ÚS 201/04)].

Sťažovateľ však uplatnil svoju námietku o nepríslušnosti okresného súdu 2 v konaní pred ústavným súdom bez toho, aby ju predtým predniesol v konaní pred dovolacím súdom. Posúdenie tejto námietky ústavným súdom v situácii, keď sa sťažovateľ neobrátil na príslušný dovolací súd, t. j. nepodal dovolanie, by bolo porušením princípu subsidiarity ako sťažnostného atribútu vzťahu medzi ústavným súdom a sústavou všeobecných súdov (obdobne napr. IV. ÚS 201/04, IV. ÚS 161/08 a III. US 373/09).

V tomto prípade teda opätovne existoval „iný súd“, a to Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací, povolaný na poskytnutie ochrany právu sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto nemá dostatok právomoci na preskúmanie sťažovateľovej námietky o nepríslušnosti súdu.

Ústava ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd, naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkým účastníkovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Sťažnosť v tejto časti preto treba odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej uvedenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2011